

p/cco/lo

เรื่องราวธรรมดา
ที่แสนอบอุ่น
ที่จะช่วยเยียวยา
หัวใจคุณ
ให้หอมกรุ่น
เหมือนโกโก้ยามเช้า

木曜日にはココアを

โกโก้อุ่นๆ
กับคุณ
ในวันพฤหัสบดี

p/coco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

โกโก้อุ่น ๆ กับคุณในวันพฤหัสบดี

木曜日にはココアを

มิจิโกะ อาโอยามะ

เขียน

รพล สักดิ์สุนทรานันท์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ชื่อของฉันอยู่บนหน้าปก ฉันใช้ปลายนิ้วได้สัมผัสผัสมันหลายต่อหลายครั้ง
ยกขึ้นทาบแก้ม สูดกลิ่นน้ำหมัก โอบกอดหนังสือที่เกิดขึ้นมาบนโลกนี้เพื่อฉัน

– มิจิโกะ อาโอยามะ

หมิวสื่อคุณภาพ
โดยออร์บิเตอร์กรุ๊ป

โกโก้อุ่น ๆ กับคุณในวันพฤหัสบดี

木曜日にはココアを

p/coco/o

ไนเคียบริชท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Piccolo Publishing**

MOKUYOBI NIWA COCOA WO by Michiko Aoyama

Copyright © Michiko Aoyama, 2019

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Takarajimasha, Inc., Tokyo

This Thai edition is published by arrangement with Takarajimasha, Inc., Tokyo
in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4311-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ งามอาจ จีระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รุ่งวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ ปุริษา ตาสาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชชทอง

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อพูดถึงเครื่องตีหมยเข้า คุณนึกถึงอะไร

นม กาแฟ ชา

หรือว่า โกโก้

โกโก้คุ้นๆ กับคุณในวันพฤหัสบดี คือ 12 เรื่องราวของผู้คนที่ถูกผูกมัดไว้อย่างลงตัว ความสัมพันธ์ของตัวละครในเรื่องนี้ถือเป็นความเรียบง่าย ที่ทุกคนต่างปรารถนาดี มอบให้แต่สิ่งดีและปฏิบัติดีต่อกัน ทั้งพนักงานคาเฟ่ที่รอคอยหญิงสาวมาสั่งโกโก้ทุกวันพฤหัสบดี คุณแม่ที่พยายามทำไข่ม้วนให้ลูกชาย หรือเพื่อนสาวที่ช่วยว่าที่เจ้าสาวตามหาซัมมิงโพร์ และเรื่องราวทั้งหมดในเล่ม ที่เปี่ยมด้วยความอบอุ่นหัวใจเมื่อได้จับโกโก้ยามเช้า

การให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ที่หนังสือเล่มนี้จะมอบให้กับผู้อ่านนั้น เปรียบเสมือนที่สำนักพิมพ์ Piccolo จะรักษาผู้อ่านไว้และเก็บไว้ให้เป็นความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันตลอดไป

p/ccolo

สารบัญ

วันพฤหัสบดีต้องดื่มโกโก้ [Brown/Tokyo]	1
ไข่ม้วนชวนเครียด [Yellow/Tokyo]	12
ไม่ใช่แค่เล็บที่เดบโต [Pink/Tokyo]	29
นักบุญผู้ม่งหน้า [Blue/Tokyo]	42
ชะตาน้ำพา [Red/Sydney]	58
เรื่องรักครึ่งศตวรรษ [Grey/Sydney]	70

แคนต์ดาวน์ [Green/Sydney]	80
วันงดงามที่สุดของคุณราล์ฟ [Orange/Sydney]	92
แม่มาถึงกำหนดกลับ [Turquoise/Sydney]	100
หากวันนั้นฉันไม่ได้พบเธอ [Black/Sydney]	108
สัญญาสามสี [Purple/Sydney]	121
จดหมายรัก [White/Tokyo]	133
คำตาม	142
ประวัติผู้เขียน	145

วินพฤษศยต้องตีมโกโก้

[Brown/Tokyo]

เธอคนนั้นที่ผมหลงรัก คือคุณโกโก้

ผมไม่รู้ชื่อที่แท้จริง เพียงเรียกเธอเช่นนั้นตามใจชอบ
ที่โต๊ะริมหน้าต่าง ในหลืบมุมของมาร์เบิลคาเฟ่ที่ผมทำงานอยู่
นับแต่ครั้งปีที่แล้ว เธอมาที่นั่นล่ำพั่ง เลือกที่นั่งตรงนั้นเสมอ
สั่งเมนูเดิมเช่นทุกครั้ง

“ขอโกโก้ร้อนค่ะ”

เธอเงยหน้ามองผมด้วยดวงตาดังหยดน้ำหลังฝนหยุด เส้นผม
สีน้ำตาลแดงประปรายลือไสว

มาร์เบิลคาเฟ่ตั้งอยู่ในหลืบลึกของย่านพักอาศัยเงียบสงบ

ร้านเล็กๆ ถูกสร้างขึ้นสุดทางเดินริมแม่น้ำ ต้นซากุระเรียงราย
ขนานสองข้าง คล้ายหลบซ่อนอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ หากข้ามสะพานไป
อีกฝั่งแม่น้ำ จะพบรวงร้านและอาคารบริการต่างๆ อยู่บ้าง ทว่าฝั่งนี้

มีเฉพาะบ้านเรือน อีกทั้งผู้คนสัญจรยังน้อยนิด ที่นี่ไม่เคยลงโฆษณา และไม่เคยมีนิตยสารเล่มใดมาเก็บข้อมูล เป็นคาเฟ่ลับเฉพาะคนรู้จริง ที่คอยเปิดไฟต้อนรับผู้มาเยือนเสมอมา

ด้านในมีโต๊ะรองรับสามตัว และที่นั่งแบบเคาน์เตอร์ซึ่งนั่งได้ราวห้าคน โต๊ะและเก้าอี้ยังคงรูปทรงธรรมชาติของงานไม้ โคมไฟห้อยประดับจากเพดาน

แม้ที่นั่งไม่เคยเต็ม แต่ร้านไม่เคยว่างโล่งเช่นกัน ผมผูกผ้ากันเปื้อนกระชับแน่น คอยต้อนรับแขกผู้มาเยือนทุกวี่วัน

คุณโกโก้มาที่ร้านในวันพฤหัสบดีเสมอ

เมื่อพ้นบ่ายสาม เธอจะเปิดประตูเข้ามา หลังจากนั้นใช้เวลาในคาเฟ่ประมาณสามชั่วโมง

ส่วนใหญ่เธอมักอ่านและเขียนอีเมลเป็นข้อความภาษาอังกฤษ ยืดยาว บางครั้งอ่านพ็อกเก็ตบุ๊กภาษาอังกฤษ และบางครั้งอาจออกไปนอกหน้าต่าง แหกซึ่งมาที่นี้ในช่วงบ่ายของวันธรรมดา โดยมากเป็นพ่อแม่ลูกหรือไม่กี่คนสูงวัย หญิงสาวอายุน้อยอย่างคุณโกโก้ถือว่าหาได้ยาก เธอดูท่าจะไม่ใช่นักศึกษา อีกทั้งไม่ได้สวมแว่นหมั้น ผมคิดว่าบางทีเธออาจอายุมากกว่าผมที่เพิ่งผ่านพิธีบรรลุนิติภาวะ¹ มาสามปีเพียงเล็กน้อย

ผมไม่รู้ภาษาอังกฤษสักนิด อีกทั้งประสบการณ์เขียนเจ้าสิ่งนี้เรียกว่า “จดหมาย” ก็แทบนึกไม่ออกว่าครั้งสุดท้ายคือเมื่อไร

ดังนั้น เมื่อเห็นเธอถ่ายทอดความรู้สึกและสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละ

¹ พิธีเฉลิมฉลองให้แก่ผู้ที่อายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ในปีก่อนหน้า จัดขึ้นในวันจันทร์ที่สองของทุกปี

วันส่งไปยังดินแดนต่างถิ่น และรับสิ่งเหล่านั้นกลับมา ผมจึงรู้สึก
ราวกับมันคือเรื่องที่อุบัติขึ้นในโลกจินตนาการ กระดาษจดหมาย
บางเฉียบดูคล้ายกระดาษลอกลาย ซองจดหมายมีขอบเป็นลายสามสี
ของธงชาติฝรั่งเศส ในยุคไอทีเช่นปัจจุบัน การเขียนข้อความยาวเหยียด
ด้วยมือก็น่าพิศวงพอตัวแล้ว คุณโกโกก็ยังเลือกใช้ของย้อนยุคเหล่านี้
เป็นประจำ ยิ่งทำให้เธอดูห่างไกลจากความเป็นจริงมากขึ้น ผมชำเลื่อง
มองตอนเดินผ่านข้างโต๊ะ เห็นเธอลากเส้นตัวเขียนภาษาอังกฤษงดงาม
ด้วยปากกาหมึกซึม สิ่งที่เรากำลังเขียนคือเวทมนตร์คาถาบทใดกันนะ

การได้มองคุณโกโกเขียนตัวอักษรในกระดาษจดหมาย คือช่วง
เวลาที่ผมชอบเป็นพิเศษ ริมฝีปากเธอก่อทรงเป็นวงโค้ง ดูอ่อนอ่อน
ผ่อนคลายเป็น แก้มขาวเจือสีแดงระเรื่อ ทุกครั้งที่เธอกะพริบตา ขนตา
ยาวสีน้ำตาลไหม้จะสร้างเรื่องราวดูละครหุ่นเงาฉายทาบทับดวงตา
หลุดต่ำ

คุณโกโกในยามดังกล่าวไม่มองมาทางผมแม้แต่นิดเดียว ผมจึง
จับจ้องเธอได้ตลอด เธอช่างให้ความสำคัญต่อคู่สนทนาในจดหมาย
เหลือเกิน ความพึงใจชวนอมยิ้มและความอิจฉาเล็กๆ จับมือรวมเป็น
หนึ่งก่อตัวขึ้นในใจ

ผมเริ่มทำงานที่นี่เมื่อต้นฤดูร้อนสองปีก่อน

จุดเริ่มต้นเกิดขึ้นขณะที่ผมเดินไปตามทางเลียบแม่น้ำ พลัง
ครุ่นคิดได้ทิวต้นซากุระที่เพิ่งแตกใบอ่อนว่า “ต้นไม้พวกนี้จะไปสิ้นสุด
ตรงไหน”

ตอนนั้นผมตกงาน ร้านอาหารแฟรนไชส์ที่เคยทำอยู่ตั้งแต่จบ
มัธยมปลายเผชิญภาวะตกต่ำ ผมถูกเลิกจ้างจากนโยบายปรับโครงสร้าง

ธุรกิจ วันนั้นคือวันที่ผมกลับจากกรมจัดหางาน ซึ่งการหางานใหม่ก็ไม่มีวี่แวง มีเพียงความกดดันและเวลาที่เหลืออยู่เต็มเปี่ยม ผมปล่อยให้เวลาว่างทำงาน เดินตรงต่อไปเรื่อยๆ จนสุดทิวแถวต้นไม้ และพบกับร้านแห่งหนึ่งภายใต้ร่มเงาไม้เขียวที่ผลิแผ่หนาแน่น

มีคาเฟ่ในที่แบบนี้ด้วย ผมตรวจดูเศษเงินน้อยนิดในกระเป๋า สตางค์แล้วเปิดประตูเข้าไป แคมป์ไฟแก้วคงพอดื่มไหว

ร้านเล็กแคบ แต่กลับให้บรรยากาศอุ่นใจอย่างมาก ผมรู้สึกขอบคุณอย่างบอกไม่ถูกเมื่อร้านมี “ที่นั่ง” สำหรับคนไม่มีที่ไปอย่างผม แม้มาเยือนเป็นครั้งแรก แต่เกิดความโล่งอกสบายใจคล้ายกลับสู่ห้องตัวเอง ตรงข้ามโดยสิ้นเชิงกับความวุ่นวายอีกทีที่ร้านแบบแฟรนไชส์ หากผมได้ทำงานที่นี่ละก็...

เมื่อกวาดสายตาดูรอบร้าน ผมอึ้งชะงักไป ชายท่าทางเหมือนพนักงานร้านกำลังแปะกระดาษ “รับสมัครพนักงานพาร์ทไทม์” บนผนัง อยู่พอดี ช่างเหมาะเจาะอะไรเช่นนี้ ผมนั่งลงตรงเคาน์เตอร์ด้วยใจเต้นตุ้กตุ้ก

พนักงานร้านที่แปะกระดาษเรียบร้อยแล้วเดินถือเมนูและน้ำเปล่ามาให้ เขาคงอายุประมาณห้าสิบปี ร่างเล็ก ผอมบาง ใบหน้าเรียบเฉยปราศจากความทุกข์ร้อน ทว่าไผ่กลางหน้าผากสร้างแรงดึงดูด กระทบความรู้สึกพอควร ผมเลื่อนสายตาลงไปยังเมนูที่ออกแบบมาอย่างสวยเลิศ ตรวจสอบราคาแล้วเอ่ยปากสั่ง

“ขอกาแฟร้อนครับ”

“เอาร้อนนะ”

ชายมีไผ่เข้าไปในเคาน์เตอร์ ผมไม่ละสายตาขณะเขาชงกาแฟ ด้วยเครื่องชงแบบสุญญากาศที่ส่งเสียงปุดๆ

“เอ่อ...ผู้จัดการร้าน ใช่ไหมครับ”

“หือ เรียกว่ามาสเตอร์เถอะ เป็นความฝันของฉันนะ มาสเตอร์ผู้ซังกาแพในร้านกาแฟ”

มาสเตอร์ยื่นกาแฟข้ามเคาน์เตอร์มาให้ กลิ่นหอมอบอวลลอยกรุ่นจากถ้วยกาแฟที่ทำจากดินเผา เมื่อลองดื่มก็สัมผัสถึงรสเข้มข้นลิ้นอันอ่อนนุ่มที่ค่อยๆ แผ่ซ่าน ผมตัดสินใจแน่วแน่ว่าในใจเดียว ลูกชิ้นยืนจากเก้าอี้

“ผมขอสมัครงานพิเศษได้ไหมครับ ผมอยากทำงานที่นี่ครับ”

มาสเตอร์ทำหน้าที่เครื่องชริม นั่งเฝ้ามองผมประมาณห้าวินาทีแล้วเอ่ยขึ้น

“เฮลิ นั้นเป็นพนักงานประจำนะ”

ผมอ้าปากค้าง ยังไม่ทันบอกชื่อด้วยซ้ำ แคมไม่ใช้งานพิเศษ แต่เป็นพนักงานประจำหรือ

“แล้วประวัติการทำงานหรือพจนบัตรประจำตัวล่ะครับ”

“ไม่ต้อง ฉันมองคนออกอยู่แล้ว อยากทำงานพิเศษมากกว่า หรือ เป็นพนักงานประจำมีอะไรขัดข้องล่ะ”

“เรื่องนั้นก็ไม่...”

“งั้นตกลงตามนี้”

มาสเตอร์เดินออกไปจากเคาน์เตอร์ ดึงประกาศรับสมัครพนักงานพาร์ตไทม์ออกทันที

ด้วยเหตุนี้ผมจึงได้เป็นพนักงานประจำที่มาร์เบิลคาเฟ่ตัวเอง แต่จากนั้นไม่นาน มาสเตอร์ก็พูดขึ้น “ฉันจะไม่อยู่สักระยะ วาตาคุงจัดการเองคนเดียวเท่าที่ได้แล้วกัน

“ตั้งใจว่าสักวันจะส่งต่อให้คนอื่นอยู่แล้ว ดีจริงๆ ที่เธอมาเร็วกว่าที่คิดไว้”

“เดี๋ยวลีครับ ไม่ใช่ว่าฉันอยากเป็นมาสเตอร์ผู้ชงกาแฟในร้านกาแฟหรอกหรือ”

ผมถามด้วยความสนใจ มาสเตอร์ตอบกลับด้วยสายตาคิมเอมอย่างน่าประหลาด

“พอความฝันสมหวัง จนถดถอยไปก็กลายเป็นความจริงแล้ว ฉันเป็นพวกชอบฝันนะ เลยพอแค่นี้ดีกว่า”

หลังจากนั้นตลอดสองปี ผมคอยดูแลจัดการมาร์เก็ตคาเฟ่ให้ดีที่สุด แน่نون ชื่อเจ้าของกิจการยังเป็นมาสเตอร์เช่นเดิม ผมคล้ายถูกว่าจ้างให้เป็นผู้จัดการร้านมากกว่า จู่ๆ ถูกฝากฝังร้านทั้งร้านกะทันหัน คิดในมุมไหนก็เป็นเรื่องประหลาด แต่สถานการณ์เพี้ยนพิลึกเช่นนี้ ไม่เปิดช่องว่างให้ผมมีเวลาครุ่นคิดจิตใจ ที่นี้ไม่มีคู่มือปฏิบัติงานอย่างร้านแฟรนไชส์ สิ่งที่มาสเตอร์สอน อย่างมากก็แค่วิธีเปิดปิดประตูร้านเท่านั้น ระหว่างที่ผมพากเพียรลองผิดลองถูกด้วยความลำบากสาหัส ลูกค้าประจำก็เพิ่มขึ้นทีละนิด ทั้งคุณยายที่เอ็นดูผมเหมือนลูกหลาน หรือคุณพ่อที่พาลูกกลับจากโรงเรียนอนุบาล พวกเขาเริ่มโผล่หน้ามาให้เห็นบ่อยขึ้น คาเฟ่ถูกแต่งแต้มสีสันและชีวิตชีวาในแบบฉบับของผมอย่างสมบูรณ์ เมื่อมาสเตอร์เที่ยวเตร่เตรวมาเยี่ยมตามอารมณ์ เขาจะเปลี่ยนภาพแขวนผนัง หรือไม่ก็แสร้งทำเป็นลูกค้า นั่งอ่านหนังสือพิมพ์ที่ฟ้าตรงเคาน์เตอร์

อาณาเขตทั้งหมดของผมมีเพียงห้องพักขนาดสตูดิโอของอพาร์ตเมนต์สองชั้น และคาเฟ่แห่งนี้เท่านั้น แต่ผมก็พอใจเหลือล้นกับโลกเล็กๆ ใบนี้อย่างยิ่ง แม้ห้องจะเก่าและแคบ แต่มีเตาแก๊สสองหัวช่วยให้ทำอาหารง่าย ซึ่งเป็นที่ถูกใจของผมมาก เหนือสิ่งอื่นใด ผมรักคาเฟ่แห่งนี้ และแม้อาจเฝ้าเฝ้าเกินตัว แต่ผมยังหลงรักคุณลูกค้าผมน้ำตาแดง

ผู้ปราดเปรื่องคนนั้นด้วย

พนักงานร้านแอบชอบลูกค้าอาจเป็นเรื่องไม่ถูกไม่ควร แต่เป็นรักข้างเดียวก็ได้ แค่นั้นก็เหลือเฟือ หากจะขอยืมถ้อยคำของมาสเตอร์ คงเป็นคำว่า แค่ได้ฝืนก็เพียงพอ รักข้างเดียวนั้นไม่เลวเท่าไร ขอเพียงแอบชอบอยู่ตรงนี้ ปลอ่ยให้มันเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่คอยมอบพลังให้ ดังนั้นผมจะทำทุกอย่างให้สุดความสามารถ อย่างเช่น

ในวันพฤหัสบดี ผมจะรังสรรค์โกโก้ร่อยล้ำเป็นพิเศษเพื่อเธอ นั่นคือทั้งหมดที่ผมทำได้

ล่วงเลยถึงกลางเดือนกรกฎาคม ช่วงเวลาแห่งฤดูกาลที่ฟ้าหลังหน้าฝนสว่างเจิดจ้า

วันพฤหัสบดี บ่ายสามผ่านพ้น ผมร้อนรุ่มกระวนกระวาย ทันใดนั้นบานประตูก็เปิดออกเช่นทุกครั้ง

ทว่าคุณโกโก้ดูต่างไปจากเดิม เท่าที่เห็น เธออิดโรย กระเป๋าผ้าพาดบนไหล่ห่อตกริ้วเรียวแรง จังหวะเวลาไม่เป็นใจ ที่นั่งโปรดของเธอมีลูกค้าอื่นจับจองก่อนแล้ว เป็นหญิงสาวท่าทางชาญฉลาด สวมเสื้อเบลาส์เรียบกริบและกระโปรงรัดรูป บนโต๊ะมีหนังสือวางอยู่จำนวนหนึ่ง เธอვნอยอยู่กับการใช้แท็บเล็ตทำอะไรบางอย่าง คุณโกโก้มองหญิงสาวคนดังกล่าว จากนั้นหันหลังให้ที่ประจำของเธอแล้วนั่งตรงโต๊ะว่างกลางร้าน

ผมถือเมนูเดินคู่ไปหา แม้เป็นวันอากาศร้อนชวนให้เหงื่อซึม แต่คุณโกโก้ยังสั่งโกโก้ร้อนเมนูประจำตามคาด เฉพาะเวลานั้นที่เธอจะมองผมเล็กน้อย แต่แล้วก็เบนสายตาดำกลับไปที่โต๊ะทันที

หลังจากผมยกโกโก้ร้อนไปเสิร์ฟ คุณโกโก้ยังคงก้มหน้านิ่ง ไม่นำกระดาษจดหมาย ปากกาหมึกซึม หรือแม้แต่ฟ็อกเก็ตบุ๊กรื่นขึ้นมา

เอาแต่จับจ้องไปที่ปลายโต๊ะเท่านั้น

ผมเห็นเข้าเสียแล้ว เห็นน้ำตาของเธอไหลรินอยู่บนแก้ม

ผมอยากวิ่งกลาเข้าไป แต่ทำไม่ได้

สำหรับคุณโกโก้ ผมไม่ใช่อะไรเกินกว่าปมกดของเครื่องขาย
สินค้าอัตโนมัติ ดูจากรูปลักษณะการแต่งกาย เธอย่อมเป็นคุณหนูที่
ได้รับการเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี พูดภาษาอังกฤษฉะฉาน เคยอยู่ต่างประเทศ
มายาวนาน หรือไม่กี่เส้นทางไปมาหลายหน บางทีคู่สนทนา
ผ่านแอร์เมลอาจเป็นคนรักในความสัมพันธ์ระยะไกล ผู้ใช้ชีวิตในโลก
อันไกลโพ้นที่ไม่มีวันโคจรมาบรรจบกับผมโดยเด็ดขาด

แต่ขณะนี้ ตัวผมในเสื้อวินาทีนี้ อยู่ใกล้เธอในระยะที่สามารถ
สัมผัสกัน หากทำได้ ผมอยากซับน้ำตาให้เธอ ไม่เป็นไรนะ ผมอยาก
บอกและกุมมือเธอไว้เบาๆ

ปาฏิหาริย์เช่นนั้นคงไม่มีวันเกิดขึ้น และคำว่าไม่เป็นไร ผมเอง
ก็ไม่ว่าหมายถึงเรื่องใด

พนักงานคาเฟ่กับลูกค้าประจำ สำหรับผมซึ่งไม่อาจถอดผ้า
กันเปื้อนในตอนนี สิ่งที่จะช่วยให้คุณโกโก้ได้... สิ่งที่ผมพอจะทำได้...

เสียงพิบัพบัตงขึ้น หนังสือสองเล่มตกลงพื้น เป็นคุณลูกค้าที่
กำลังใช้แท็บเล็ตตรงที่ประจำของคุณโกโก้นั่นเอง เธอถอนหายใจเฮือก
ใหญ่คล้ายเหนื่อยหน่ายแล้วเก็บหนังสือขึ้น ทำไมกันนะ วันนี้ลูกค้า
หญิงที่มาร้านต่างทำหน้าที่ไม่สบบารมณืทุกคน

“ตายจริง ปานนี้แล้วหรือนี”

คุณลูกค้ามองนาฬิกาข้อมือแล้วยัดหนังสือใส่กระเป๋าดำทำทาง